

Et københavnsk Eventyr Nytaarsnat

Kjære Hr. Københavns-Post!

Om Forladelse, at jeg trækker ham i Kjolen, men jeg veed nok, han har et meget godt Gemyt – maaskee han er saa god at meddele mit Brev til alle sine mandlige og qvindelige Subskribenter; thi det er en Ting, der har uhyre Vigtighed for begge Kjøn.

Hiin Side Vestervold tilbragte jeg min Nytaars-Aften. Jeg vil ikke her beskrive Juletræet, Julelegene, og al den menneskelige Enfoldighed, man kan høre ved et Julebord, men strax begynde paa mit Eventyr. Klokken var halv 12 da jeg brød op, og skyndte mig nu ret, for at slippe ind af Vesterport før den blev lukket.

I det jeg nærmede mig Broen, der gaaer over Voldgraven, saae jeg der en lille Dreng, som spadserede frem og tilbage med en stor Kiste paa Ryggen; hans Byrde syntes slet ikke at genere ham, han gik nok saa strunk, og lapsede sig ret som en fuldvoxen Dagdriver paa Livets Østergade.

»Hvad gaaer Du her og venter efter?« spurgte jeg.

»Jeg skal ind i Byen med min Kasse,« svarede han.

»Nu saa skynd dig! gaae ikke her og slæb dig fordærvet, naar det ikke behøves. Gaae ind!«

»O nei!« svarede han, »det gaaer aldrig an, det er ganske imod Naturens Orden. Desuden maa jeg først kaste den Gamle ned i Voldgraven!«

»I Voldgraven!« udbød jeg, og greb den lille Person i Ærmet, omtrent saaledes som jeg nu har Dem, Hr. Københavns-Post, »hvad maa jeg høre! saa er Du da en af de mange slemme Krabater, der paa denne Tid skal gjøre Landeveiene usikre?«

»Fy! fy, min Hr. Studiosus!« skreeg den Lille, »har De ikke bedre Levemaade end at knibe det nye Aar i Armen, det har jo endnu intet Ondt gjort Dem!«

»Ah! De er det nye Aar!« udbød jeg, og tog Hatten af, »nu kjender jeg Dem nok fra Dr. Heibergs Julespøg og Nytaarsløier, men saavidt jeg erindrere, er det jo i Adriater-Havet, De kaster det gamle Aar ud!«

»Ih, Snik, Snak! det maa jeg bedre vide. Det er i Voldgraven. Vil De behage at vente kun nogle Minuter, saa kan De selv see om jeg lyver.«

»Men hvad har Du der i din Kasse?« spurgte jeg.

»Snurrepiberier, Legetøi, en god Slump menneskelige Daarligheder o. s. v.« Nu aabnede han Kisten; jeg stirrede derned. Hvilken Mængde Nyrnberger-Stads! hvilket Chaos af nydeligt Legetøi! – Smaae Vugger fulde af Skraalhalse; Storke med Børn i Næbet; fine Pap-Dukker i Fløiel og Silke, der laae og koketerede med nogle pyntede Træmænd; Liigkister og Fastelavns Riis – Alt imellem hinanden. –

I det jeg stirrede paa denne hele Herlighed, forekom det mig, at der hoppede nogle Smaae-Sager ud af Kisten, og smuttede ind ad Porten.

»Hvad var det?« spurgte jeg.

»O,« svarede den Lille, »det var kun et Par menneskelige Daarligheder, der listede sig lidt for tidlig ind; men det siger Intet. De ere ikke de første; nei, saa ere Taschenbücherne anderledes raske paa Benene; de komme undertiden et Aars halve Levealder fortidlig.«

Nu slog Klokken tre Qvarteer til 12. – »Farvel,« sagde jeg, »det er mig ikke mueligt at see Dem knække Halsen paa det gamle Aar, det har dog forundt mig mangen glad Time. Jeg anbefaler mig Deres Interesse, troe mig, jeg kan trænge til den.«

»Lov mig da, at De ikke vil pine mig med for mange Vers i min Levetid. See heller til De tager en god Examen.« – »Farvel! Farvel!« sagde jeg og flagrede hjem.

Mit Blod var i stærk Bevægelse, jeg tændte min Pibe, aabnede Vinduet, og dampede mig et Slags stereotyp Udgifter af de ossianske Aander. Vægterne promenerede paa de eensomme Gader, beredte til snart at synge deres store Bravourarie, og høit oppe i den rene Frost-Luft skjøde Stjernerne lystigt Nytaar ind. Det var uhyre koldt – koldt som den store Menneskevrimmel – da foer den bekendte Rimedjævel mig i Nakken, og jeg begyndte at improvisere i den almindelige elegiske Form, hvori nu den hele Ungdom skriver:

Nu slumrer Hoben i den store Stad,
 I usle Vraa den Arme drømmer glad;
 Ham Natten dækker med de dunkle Vinger,
 Og ei han drømmer hvad ham Dagen bringer.
 Et Nu – og Aaret synker i sin Grav,
 Det nye stiger frem af Tidens Hav –
 Seer Du hvor bleg, hvor kraftløs Gubben staaer?
 Tolv Maaneder alt hvidnede hans Haar.
 Den korte Tid Dig ikke undre maa,
 Een Nat, blot een, kan gjøre Lokken graa.
 Farvel, Du Gubbe, med din Børne-Flok,
 Du gaaer til Hvile, Du har kjæmpet nok:
 Din Ild er slukket, brudt din Vandrings-Stav,
 Snart visner ogsaa Krandsen paa din Grav;
 Dens Blomster flagre hen i Nattens Vinde –
 Var det hiint store Maal, Du vilde finde?
 Hvad hjalp nu al din Stræben, al din Lyst?
 Et Aar – og Døden isnede dit Bryst.
 Vort hele Liv forsvinder jo saa brat
 – Et Stjernes kud i Evighedens Nat –
 Et Skridt fra Intet til et Intet atter,
 Hvad eller til – hvad ikke Tanken fatter –
 See, fra den Dødes Grav et Barn fremstaaer,
 Med friske Blomster i det lyse Haar.
 Kan Gravens Søn vel bringe Haab og Lyst?
 Nei, isne vil han mangen Broders Bryst.
 – Dog skee hvad vil! – Hvo kan mod Aander kjæmpe?
 Kun Dødens Iis kan Hjertets Flamme dæmpe.

Saaledes nynnede jeg, og stirrede hen paa Rundetaarn, da slog Klokken 12, og med eet blev der ganske lyst deroppe. Den lille Person, d. v. s. det nye Aar, stod der, og rystede sin hele Kramkiste ud over den hele By: over den hele Verden. O, hvor regnede det ikke ned med menneskelige Daarligheder, og saa summede og brummede det i Luften af bare Snik-Snak.

Da sprang jeg hurtigt fra Vinduet, for at ikke et Par Smaa-Sager skulde hæfte sig ved mig – Gud veed, maaskee der dog kan være kommet et Par – jeg placerede mig strax ved mit Bord, greb Pennen, for som en ædel Menneske-Ven at vare Enhver ad, thi de mange Nytaarsgaver flyve endnu om i Luften og kunne saa let hænge sig fast. Nu lev vel, og glædeligt Nytaar!

Jeg vilde gjerne sætte mit Navn under Brevet, men det er jo Skik og Brug at være

Anonymus.